

[Christophersen.]

med, så må man respektere denne del af boligaftalen. Det synspunkt har de forligspartier, som deltager i aftalen, også gjort gældende så sent som den 28. november sidste år, da vi her i folketinget havde centrumdemokraternes forslag til et forhøjet standardfradrag til første behandling. Ved den lejlighed sagde nemlig socialdemokratiets ordfører, hr. Svend Jakobsen, den nuværende minister for skatter og afgifter, at socialdemokratiet afviste dette forslag med den begrundelse, at det var i strid med den boligpolitiske aftale, uden at han i øvrigt overhovedet ville gå ind på den beskæftigelsesmæssige argumentation, der lå bag forslaget. Han erklærede altså på socialdemokratiets vegne, at uanset hvilket motiv centrumdemokraterne kunne have til at fremsætte forslaget, så var dette forslag, i og med at det havde det indhold, et forslag, der faldt ind under boligforliget.

Jeg skal som sagt ikke her gå i dybden med ministerens forslag, heller ikke med baggrunden, for jeg sagde allerede forleden dag, og det vil jeg godt gentage, at vi er parat til at diskutere, om der skal laves initiativer, om der skal ændres ved realkreditens osv., for at nå frem til en produktion på 40.000 enheder om året. Det har vi tidligere givet udtryk for, og det står vi naturligvis ved, men det, jeg blot her i dag vil betone, er, at regeringen ikke kan søge det forslag gennemført, som ministeren er kommet med i dag, uden tilslutning fra de øvrige forligspartier. Jeg tager altså ikke stilling til forslaget, men jeg må gøre ministeren bekendt med denne politiske realitet.

Knie-Andersen (V):

Den hjemlige kapitalmarkedspolitik og specielt indgrebene over for realkreditinstitutterne har længe været behersket af den tvangstanke, at obligationsudbuddet er den for renteniveauet afgørende størrelse — som om låneformen og ikke den samlede investering var afgørende for belastningen af kapitalmarkedet. Med disse ord søgte professor, dr. polit. Jørgen H. Gelting for kort tid siden i et foredrag at påpege, at realkreditens betydning ofte har været fejl vurderet i den økonomiske debat herhjemme, idet debatten i langt højere grad er gået på udseende end på indhold.

Det er i klar forståelse af den nævnte problemstilling, at venstre i dag kan give fuld tilslutning til det fremsatte forslag til lov om ændring af lov om realkreditinstitutter. Vi finder det konsekvent og naturligt, at der nu gennemføres regler, der giver de ansatte i realkreditinstitutterne mulighed for valg af medlemmer til institutternes bestyrelser på linje med de ordninger, der allerede er gennemført for arbejdstageres valg af medlemmer til bestyrelser i aktieselskaber og anpartsselskaber, og vi beder om, at boligministerens nærmere udformning af disse regler bliver klar og konsekvent, så der ikke opstår tvivl om, hvilke i realkreditinstitutterne ansatte der har valgret, og hvilke der ikke har det.

Vi kan ligeledes fuldt ud tilslutte os forslaget om ændret lånegrænse for ejendomme til sociale og kulturelle formål, idet dette forslag afspejler de i det indgåede boligforlig aftalte regler om finansiering af disse ejendomstyper. En aftale, som venstre fuldt ud går ind for og står ved.

Med hensyn til de øvrige mindre ajourføringer af loven kan venstre ligeledes tiltræde disse.

Det er også i klar forståelse af den nævnte problemstilling, at venstre allerede nu gerne vil give tilsagn om at medvirke ved tilpasning af vort realkreditsystem, så det opnår maksimal effektivitet i et dynamisk samfund.

Vi finder, at redegørelsen vedrørende en række reformforslag inden for realkreditområdet fra den af forhenværende boligminister Johan Philipsen nedsatte arbejdsgruppe giver et inspirerende udgangspunkt for sådanne drøftelser, f. eks. om effektivisering af rentens mulighed for sikring af en stabil byggerytme.

I konsekvens af vort lovforslag fra november 1974 vedrørende etablering af udlånsmuligheder til moderniserings-, vedligeholdelses- og forbedringsarbejder er det klart, at vi i lige så høj grad er villige til at medvirke til relevante ajourføringer inden for det etablerede systems rammer som til at ændre disse rammer i takt med udviklingen. Vi vil derfor også gerne medvirke til at finde frem til passende ordninger til afhjælpning af de problemer, der er opstået, hvor prioritering har fundet sted i den periode, hvor vi